

DE LEVENDMAKING

Het “overdragen van het koningschap” is duidelijk gelijkwaardig aan het “zichzelf onderwerpen van de Zoon”. Het “onttronen” [of liever gezegd: afschaffen] van “alle macht en kracht” komt overeen met het “onderwerpen van alles”, terwijl het “als koning heersen totdat alle vijanden onder Zijn voeten zijn gelegd” wordt herhaald in de zin die verklaart dat God “alles aan Zijn voeten heeft onderworpen”.

Het middelpunt, of de kern, van het einde, waar het de opstanding [of liever gezegd, de levendmaking] betreft, ligt in de uitspraak dat “de laatste vijand die wordt onttrond, de dood is”. Dat verklaart waarom er over het einde wordt gesproken alsof het de derde rangorde is van hen die zullen worden levendgemaakt. Het is niet nodig om te onschrijven wie er tot die laatste rangorde behoren, want dat is reeds duidelijk vastgelegd in het woord “allen” en het wordt bovendien gestaafd door de afschaffing van de doodsstaat. Wat voor opvatting we er betreffende de aard van de doodsstaat ook op na mogen houden, laten we in ieder geval de waarheid diep in ons hart laten zinken: de dood zal worden afgeschaft! Laten wie gewoon zijn om te denken dat slechts het ophouden van het overlijden is bedoeld (waarvoor het Grieks een heel andere uitdrukking heeft) er die gedachte eens voor in de plaats stellen en nagaan of dat wel in het betoog van de apostel past. Ten eerste: wat voor verband is er dan nog met de gedachte van “levendmaking”? Hoe toont dat aan dat *allen* zullen worden levendgemaakt? Hoe kan bijzin (d) dan naar een aparte rangorde van mensen verwijzen, onderscheiden van degenen die reeds eerder werden levendgemaakt? Paulus’ betoog vereist de afschaffing van de doodsstaat en kan met niets minder dan dat genoegen nemen.

DE ALLESOMVATTENDHEID VAN DE LEVENDMAKING

“Want waar de dood is door één mens, is ook de opstanding van de doden door één mens” (1 Kor.15:21). De dood, zoals die er in de huidige wereld is, kwam via één mens, Adam, de schepping binnen (Rom.5:12). Niet alleen kwam hij via de mens tot diens nageslacht, maar zijn duistere stroom vloeide ook over naar de schepselen die onder Adams voeten waren gelegd. Het is door de tweede mens, dat de opstanding der doden is verzekerd. De tweede mens is de Here uit de hemel (1 Kor.15:47).

“Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levendgemaakt worden”. Het is leerzaam om op te merken, dat hier niet gezegd wordt dat allen zullen worden opgewekt of zullen opstaan, hoewel dat bij het oordeel van de grote witte troon beslist zal gebeuren (Joh.5:29, Openb.20:12). Zij zullen levendgemaakt worden bij het *einde* (1 Kor.15:23,24,28). Het belangrijkste punt waarbij we hier moeten stilstaan is de allesomvattendheid van beide processen. In Adam sterven *allen*. Zo zullen ook, in Christus, *allen* levendgemaakt worden. Dit heeft men proberen te ontkennen via de bewering dat uitsluitend degenen die “in Christus” zijn zouden zijn bedoeld. Maar de tekst brengt die

gedachte al duidelijk over zonder dat het woord “allen” eraan toegevoegd is; de toevoeging zou volkomen overtollig zijn.

DE DRIE RANGORDEN VAN DE LEVENDMAKING

Drie groepen van mensen worden er levendgemaakt. Het zijn:

1. De Eersteling, Christus (in het verleden).
2. Zij die van Christus zijn (in Zijn tegenwoordigheid).
3. De rest van de mensheid (bij het einde).

Dit is de “verklaring” van “...evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levendgemaakt worden”. Wanneer zal dit echter plaatsvinden? Net zoals er drie rangorden van mensen zijn, zo zijn er ook drie verschillende perioden waarin zij zullen worden levendgemaakt. Christus is reeds opgewekt om nooit meer te sterven. Anderen zijn uit de doden opgewekt, zoals Lazarus, de zoon van de weduwe uit Naïn, het dochtertje van Jäirus, de zoon van de Sunamietische (2 Kon.4:35) en de zoon van de weduwe uit Zarfath (1 Kon.17:22), maar zulke opwekkingen waren niet van deze aard. Velen zijn ook verrezen ná Christus’ opstanding, maar zij worden hier niet meegeteld omdat zij, in de strikte zin van het woord, niet werden “levendgemaakt” – de betrokkenen zijn immers niet voorgoed buiten het bereik van de dood gekomen. Indien sommigen zouden opmerken dat het “de mens gezet is om éénmaal te sterven”, dan behoeven wij hen er alleen maar aan te herinneren dat het woord dat daar met “eenmaal” of “eens” is vertaald, dit volstrekt niet betekent (zoals een enkele blik in de concordantie zal aantonen), terwijl de bijbelse uitdrukking “de tweede dood” hun opmerking weerspreekt. Wie van Christus zijn zullen worden levendgemaakt “in Zijn tegenwoordigheid”. Dit begrip *parousia* is geen technische term om een bijzondere gebeurtenis die met Zijn komst in verband staat aan te duiden. Hier (en elders) betekent het eenvoudig dat Hij tegenwoordig is. De bijzin van Paulus omvat zowel ónze opstanding als de plundering van Israëls graven. Allen die van Christus zijn zullen in Zijn tegenwoordigheid worden levendgemaakt om nooit meer te sterven.

Dood is dood, of het nu de eerste of de tweede dood betreft. De afschaffing van de doodsstaat kan niet uitlopen op de poel des vuurs, *die de tweede dood is*. Waarom zou de *tweede* dood niet nét zo goed “dood” zijn als de *eerste*? Was de tweede nachtwaak (Luk.12:38) soms geen periode van waken? En was het tweede teken (Joh.4:54) geen teken? Was de Here soms geen mens omdat Hij de tweede mens wordt genoemd (1 Kor.15:47)? Derhalve is ook de tweede dood: dood.

Trouwens, als de dood in de poel des vuurs is geworpen, die de tweede dood is (Openb.20:14), welke andere dood is er dan nog overgebleven om te

DE LEVENDMAKING

worden afgeschaft (Openb.21:4)? Bij het einde, wanneer dit eenmaal aanbreekt, is de *enige dood die nog kan worden afgeschaft de tweede*. Het is niet waar dat ons sleutelvers uitsluitend naar de eerste dood (of naar het sterven) zou verwijzen, in werkelijkheid heeft het daar helemaal niets mee te maken. Het heeft uitsluitend betrekking op de *tweede* dood.

De eerstvolgende opstanding vindt plaats bij het oordeel van de grote witte troon. Maar op die gebeurtenis wordt hier zelfs niet gezinspeeld, aangezien, net als bij de opwekkingen waar we het in het bovenstaande over hadden, de personen die voor dat ontzagwekkende licht moeten verschijnen, niet blijven leven maar aan de tweede dood worden onderworpen. Wanneer wordt de derde rangorde dan wel “levendgemaakt”? Bij het einde, want dan zal de doodsstaat zelf worden afgeschaft, waaruit opnieuw duidelijk blijkt dat “in Christus allen levendgemaakt worden”. Elke vijand moet eerst worden onderworpen en pas dan zal het woord worden vervuld dat geschreven staat:

*“De dood is verslonden tot overwinning.
Waar is, dood, uw prikkel?
Waar is, dood, uw overwinning?” (1 Kor.15:55)*

Dit was de roep die klonk bij de opstanding van de grote Eersteling; dit zal onze triomfantelijke uitroep zijn wanneer wijzelf worden levendgemaakt; maar dit woord zal pas *definitief* zijn vervuld bij het einde.

Het is opmerkelijk, dat in deze tekst het boek Hosea niet letterlijk geciteerd wordt. Terwijl de tekst in Hosea 13:14 luidt: “Dodenrijk, waar is uw verderf?”, staat hier: “Dood, waar is uw prikkel?”. Vanwaar die verandering? Het tekstverband in Hosea beperkt zich tot de opstanding van het volk Israël. Wanneer die plaatsvindt zal de prikkel van de “hades” inderdaad zijn weggenomen, want op dat moment zijn alle heiligen verzezen. Het zou echter niet juist zijn om dit vers in 1 Korinthe 15 letterlijk aan te halen, want dat zou de draagwijdte teveel beperken. Het tekstverband heeft hier immers betrekking op allesomvattende levendmaking. Hades (het “dodenrijk” ofwel het ongeziene) wordt in de poel des vuurs geworpen, lang vóór de totale vernietiging van de dood bij het einde (Openb.20:14). Zodat, voor *die laatste* gelegenheid, het citaat van: “Dodenrijk” in: “Dood, waar is uw prikkel?” moet worden veranderd. De prikkel van de hades is dan immers allang verdwenen en opgegaan in de tweede dood. Dit is slechts één van die onnavolgbare penseelstreken van de Goddelijke auteur die de ontwikkelingsgang van de waarheid schilderen.

Wanneer zal dit echter plaatsvinden? Het koningschap van Christus met de Zijnen zal bij de eerstvolgende rangorde van de levendmaking aanvangen. Het wordt gekenmerkt door de heerschappij van Christus zelf, het gezag dat Hij aan Zijn volk delegeert en de majesteit waarmee Zijn geboden kracht bijgezet worden. We lezen echter dat alle overheid en macht en kracht zal worden tenietgedaan. De

vertaling van het woord in de grondtekst met “heersen” is inconsequent en misleidend. Het wordt op andere plaatsen nooit zo vertaald. Strikt genomen wordt niet *iedere* vorm van bestuur afgeschaft, want het koningschap zelf houdt niet op wanneer God het van zijn Zoon overneemt. Maar regeermacht in handen van tussenpersonen, gezag dat aan onderhorigen gedelegeerd is, en dat door overheden en machten en krachten wordt uitgeoefend, zal overbodig worden. God zal de mensheid niet langer via zulke kanalen besturen, zoals Hij dat deed gedurende de eeuwen, maar zal Zijn zaken rechtstreeks behartigen. Die toestand ontstaat doordat Christus en de heiligen blijven regeren *totdat* (*achri*, zie Matth.24:38, 1 Kor.11:26, e.d.) alle vijanden onder Zijn voeten zijn gelegd. Dat aan het eind van het duizendjarig rijk nog niet elke vijand onder Zijn voeten is gelegd blijkt wel uit het feit dat satan tenslotte wordt losgelaten - niet onderworpen - en de dood niet wordt afgeschaft, maar de tweede dood in werking wordt gesteld wanneer die eeuw zal zijn afgelopen. Ook zijn er nog koningen op de nieuwe aarde (Openb.21:24). De heerschappij van Christus en Zijn knechten strekt zich tot ver na het duizendjarig rijk uit, want zij zullen heersen gedurende de eeuwen, terwijl het duizendjarig rijk slechts één enkele eeuw omvat (Openb.22:5).

De heerschappij van Christus en Zijn heiligen overbrugt de periode tussen hun levendmaking en die van de ongelovige bij het einde. Hun heerschappij loopt uit op de volledige onderwerping van het heelal. Tenslotte moet de dood zelf zijn gevangenen loslaten en hij wordt afgeschaft. Wanneer iedere vijand onderworpen is, dan behoeft God niet langer te regeren door middel van Zijn heiligen. Hij zal op vriendschappelijke wijze met al Zijn schepselen omgaan en die volmaakte gemeenschap niet bederven door hen aan iemand anders te onderwerpen. Hij zal bewerkstelligen, dat ze in Hem Alles vinden. Dus neemt Hij het koningschap op Vaderlijke wijze over en vormt het koninkrijk om tot één grote familie.

HET KONINGSCHAP VAN CHRISTUS

Welk koningschap is het dat aan God de Vader wordt overgedragen? Er is geen enkele reden voor verwarring. Er wordt immers uitdrukkelijk gezegd, dat het het koningschap van *Christus*, of van de *Messias*, en de heerschappij van de *Zoon* betreft. Het tekstverband laat zien dat Christus het koningschap aan Zijn God en Vader overdraagt, terwijl de Zoon zelf zich aan de Allerhoogste onderwerpt. Het is voor ons volstrekt nutteloos om de heerlijkheid die God aan Zijn Zoon heeft gegeven te gaan opsmukken. De troonsafstand is geen vernedering. Het is geen schande die over Hem komt. Indien Hij voor altijd zou regeren en nimmer het doel zou bereiken dat God voor ogen had, dan zou *dat* een nederlaag en een buitengewoon ernstig falen zijn. Maar dat is niet het geval! Zijn onderwerping aan de Vader laat zien dat Zijn werk voltooid is, dat het volmaakt is, dat meer inspanning niet tot meer resultaat zou leiden. Toen Hij op aarde was voltooide Hij het werk dat de Vader Hem gaf te volbrengen (Joh.17:4). Het werk dat aan het

DE LEVENDMAKING

kruis werd verricht behoeft geen herhaling. Zo is het met al Zijn werk! Het is voltooid zodra het is gedaan; elke inspanning van Zijn kant brengt het heeal dichter bij haar eindbestemming. En, hoe vreemd het onze skeptische harten ook mag lijken, er *is* een doel dat zal worden bereikt, een eindresultaat dat zal worden verkregen, een eindbestemming die God zelf heeft vastgesteld – en alle tegenstand van de Boze, de vijandschap van de mensheid en de weerstand van Zijn eigen geliefde volk zal niet verhinderen dat Hij het punt bereikt dat Hij zich heeft voorgenomen. God zal alles zijn in *allen*. De grootste en heerlijkste garantie is gelegen in het feit dat, wanneer de Zoon al het overige aan God heeft onderworpen, *Hijzelf* zich aan Hem onderwerpt – want op geen enkele andere manier zou God alles in allen kunnen wezen.

Het koningschap zelf, dat zonder einde is, moet echter worden onderscheiden van de personen die het uitoefenen. Wie zou er zelfs maar over peinen om het koningschap van Israël in het verleden tot de regering van David te beperken? Wanneer het koningschap aan God wordt overgedragen, dan is de aard ervan zozeer veranderd dat het weinig overeenkomst meer heeft met de vormen van bestuur waarmee wij vertrouwd zijn. Het komt echter in de plaats die voorheen door het koningschap werd ingenomen en het kan niet eenvoudig met enig ander woord worden omschreven.

Let daarom zorgvuldig op de volgende twee bijbelteksten:

*...zal ook de Zoon zelf
zich aan Hem onderwerpen,
Die Hem alles onderworpen heeft,
opdat God zij alles in allen (1 Kor.15:28)*

*...maar van de Zoon [zegt Hij]:
Uw troon, o God,
is voor de eeuw van de eeuw
(Heb.1:8)*

* * * * *

ontleend aan:

The Mystery of the Gospel (1st edition 1914, 2d edition 1969, reprinted 1976)
Concordant Publishing Concern, Canyon Country, CA, pag.240-247